

Louis Gouverneurs Verzamelde Vervoeringen
Romantiek, Avontuur, Spanning & Gevaar!

Dieter Gotschalk

Colofon

Titel: Louis Gouverneurs Verzamelde Vervoeringen II: *Romantiek, Avontuur, Spanning & Gevaar!*

Dieter Gotschalk © 2023

Foto cover: Wilfried Gotschalk

Verschenen: November 2023

Alle rechten voorbehouden

Uitgegeven door: Uitgeverij Schrijverspunt

<http://www.schrijverspunt.nl>

Code: 2023.11.07

ISBN/EAN: 978-94-6266-689-4

NUR: 301

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

eerste deel:

negentieneenenzeventig'tweeënzeventig

‘Daar kom ik aangerend.’

Met deze woorden begon Twan Trommelen het opstel dat we meteen al in de eerste week van het nieuwe schooljaar moesten schrijven van meester Van Wanrooij. Onderwerp van het verhaal was *De Eerste Schooldag* — dat was ook de titel — maar de meester zei erbij dat het niet allemaal letterlijk en precies waar gebeurd hoefde te zijn, we mochten fantaseren! Het verhaal moest minimaal twee bladzijden beslaan in ons schoonschrijfschrift met de fijne lijntjes, en maximaal vier. De meester had er iets speciaals aan toegevoegd: hij wilde dat wij ons verhaal zouden beginnen met een zin die zó knap, spannend en pakkend was dat de mensen niet konden wachten om verder te lezen! We mochten er een week over doen. Toen het allemaal klaar was en de meester alles had nagekeken mochten de kinderen hun verhaal voorlezen in de klas.

We zaten nu in de vijfde en hadden het jaar met angst en beven tegemoet gezien, want de meesters van de hoogste klassen hadden een wrede reputatie! Die schrokken er niet voor terug om geregeld klappen uit te delen, met meetlatjes en de karrewats en met een zelf gemaakt martelwerktuig genaamd *het Spaanse rietje*, aan astrante en ongezeglijke jongens, die op de Aloysius sinds jaar en dag in de meerderheid waren. Dat kwam nog uit de tijd dat de school officieel *Roomsche-Katholieke Lagere School Voor Jongens* heette. Zo stond het nog altijd in sierlijke letters op de tegeltjes boven de ingang, maar dat klopte inmiddels al lang niet meer! Want toen Twan en ik in de eerste klas begonnen, werden er voor het eerst ook meisjes op de school toegelaten en dat was maar goed ook, want anders had ik nooit Maria leren kennen, en Bernadette, Jacqueline, Lian en Antoinette en waren de meesters gewoon doorgegaan met hun martelpraktijken!

Toch kon ik me gelijk vanaf de eerste dag niet voorstellen dat meester van Wanrooij ooit kinderen geslagen had, al was het wèl zo dat in die ouwe tijd de jongens — sommige, vele, de meeste? — al hele manskerels waren, onder andere omdat ze zo dikwijls waren blijven zitten.

Van meet af aan was de meester erg ingenomen met de meisjes: ze werden allemaal voorgetrokken, en ik — omdat ik zo mooi kon tekenen natuurlijk, en boetseren, en schrijven... en misschien omdat ik er niet echt jongensachtig uitzag en veel mensen de hele tijd dachten dat ik een meisje was: ze zagen het verschil gewoon niet! Ik deed nauwelijks moeite het misverstand op te helderen, omdat Twan steevast zo aanstekelijk en onbedaarlijk in de lach schoot wanneer bleek dat lui zich in mij vergist hadden, wat dagelijks gebeurde. Toch kon hij ook wel oprecht teleurgesteld, bedroefd, vertwijfeld reageren wanneer ik weer eens al te week-meisjesachtig-onhandig een stommitieit uithaalde op het sportveld:

Lewie toch! Ik snap 'r niks van: Nou kande gij zó mooi tekenen en schrijven en figuurzagen mee jouw handjes — mar een keer fatsoendelijke 'n balleke gooien: hó mar!

‘Ik ren door de Gooselingenstraat,’ vervolgde Twan zijn verhaal. ‘De buurt daar is nie veel soeps.’

Ik keek schielijk naar de meester: kon dat zomaar in een officieel opstel? De meester greep in:

‘Hoezo *nie veel soeps*? Wa bedoelde gij daarmee? Is da wel correct Nederlands? Wie van jullie weet wat 't betekent, *nie veel soeps*?’

Overall gingen vingers de lucht in maar Twan kwam zelf met 't antwoord:

‘Nou dat 't nogal 'ne griebus is, èremoeig en al en 'n rotzooike.’

De kinderen waren 't ermee eens.

‘t Is 'ne griebus mister, want z'hebbe lest nog 'n lijk gevonden in de Tempelierstraat in 'nen rieten mat gerold en ze witte nog steeds nie wie 't is want zonne kop zat er nie bij...’ wist Ario, die daar woonde. Vooral dat laatste detail onderstreepte de voor de buurt karakteristieke verloedering.

‘Maar toch is da nie goed Nederlands! Wa vinde gij Louis?’

Ik had 't kunnen weten: de meester had onze opstellen voor 't laatst bewaard; het draaide weer uit op 'n wedstrijdje tussen mijn beste vriendje Twan en mij — zo was 't al geweest sinds we in de eerste zaten bij juffrouw Van Bavel. Twan en ik waren de beste bij tekenen, schrijven (zowel wat mooie verhalen betrof als mooie letters) bij boetseren, figuurzagen... alles eigenlijk behalve

gymnastiek waar ik niet in uitblonk, om het voorzichtig uit te drukken, terwijl Twan juist heel sportief was aangelegd.

Net als de hele klas luisterde ik ademloos naar Twans verhaal. Het opvallende was, dat het ging over gewone dingen die ècht waren gebeurd die dag, terwijl ikzelf eigenlijk vond, dat wanneer je een verhaal bedacht, en het officieel foutloos opschreef in schoonschrift, het zou moeten gaan over heel bijzondere dingen: magische, sprookjesachtige gebeurtenissen die in het echt bijna niet konden, of die zich afspeelden in een ver en nevelig verleden, zoals het feuilleton dat Ma en ik met overgave wekelijks in de Margriet lazen: *de Duistere Dynastie*. (Dat gold ook voor mijn tekeningen en boetseerwerk, hoewel ik een uitzondering maakte voor natuur en dieren).

‘Nou, Louis?’

Ik moest erover nadenken. Ik kon niet goed uitleggen waarom ik vond dat er iets niet klopte: alles wat Twan voorlas was echtig gebeurd, en nog wel op de eerste schooldag zèlf en zonder veel mooie woorden recht voor zijn raap opgeschreven. Alleen: door de buurt met de platte daken weg te zetten als *nie veel soeps* plaatste je jezelf toch op een voetstuk en keek je vanuit de hoogte op die mensen neer, en volgens ons Ma klopte dat ook wel, en had Twan dat van zijn moeder, Trees Kuppens, die *‘d’r eigen meer voelde as ’nen rechten vèrkessteirt,’* zoals Ma het omschreef.

Maar mensen die zichzelf sjiek vonden gebruikten toch geen woorden als *griebus* en *rotzooike?*

‘De mênsen kunnen er nie altij zelf iets aan doen, zee ons Pa... want niemand keek naar zullie om, as kind op school al helemaal nie...’

Daar waren Twan en de meester het mee eens; verderop in zijn opstel maakte Twan de verwaande toon die hij in ’t begin had aangeslagen weer goed en legde uit dat armoede en misdaad soms in de familie zaten en overgingen van vader op zoon leek ’t wel, en trouwens: lang niet alleman in de Oostakker, zoals de wijk officieel heette, was van hetzelfde slag. (Niemand zei trouwens *Oostakker*; het was *d’n Ost* of meestal *d’n Ostakker*, wat werd uitgesproken als een vloek).

We waren afgedwaald! We dwaalden altijd af, met meester Van Wanrooij, die bekant alle dagen in de klas gesprekken begon waaraan iedereen mocht deelnemen, zonder speciaal z'n vinger op te hoeven steken, over interessante onderwerpen, dingen die in de krant stonden of gewone dingen waar je eigenlijk nooit bij stil stond. Hij noemde het 't *Praathuis*. *Mannekes — en vrouwekes natuurlijk! Ik mot er nog aan wennen — we gan 't Praathuis doen...*' Dat kwam uit de Fabeltjeskrant.

Twan had een heel stuk gelopen, die eerste schooldag, bleek, (*Ik moest bij Verroeseltjes 'n bodschap doen vur ons Ma'*) en was langs de Meidoornlaan gekomen, waar ze de weg gingen doortrekken naar de Kanaalstraat en waarvoor prachtige oude bomen moesten wijken en een monumentale boerderij. Twan besprak de voors en tegens, daarmee had de krant al maandenlang vol gestaan. Twan wist 't zo te brengen, dat je lang moest prakkiseren over wat je er eigenlijk van vond — anders dan de mensen die massaal brieven stuurden naar de Stem, de Echo en de Flierefluiter: die waren net als ik allemaal van meet af aan faliekant tegen.

De meester keek Twan bewonderend aan. Hij klakte driemaal met zijn tong, teken van goedkeuring en bewondering.

'Nou gij, Louis, de leste...'

'Avontuur, Romantiek, Spanning en Gevaar!'

Hier stopte ik eventjes en keek verlokend de klas rond om te zien welk effect deze woorden hadden. Ik had de titel zelf bedacht, dat wil zeggen: de woorden bijeengesprokkeld uit een vaste rubriek in de Margriet waarin wekelijks nieuwe boeken werden besproken en aanbevolen.

'Ik logeer bij mijn grootmoeder. Onderweg naar school wandel ik over 't Zalig Uitend en dwars door de Heilige Driehoek.'

Tot zover klopte alles redelijk met de werkelijkheid, want als ik van oma Kasteleijns te voet naar de Aloysius ging nam ik het meanderend kasseienpad — op sommige plaatsen niet geplaveid — dat maar liefst vier kloosters met elkaar verbond en in de volksmond *Zalig Uitend* genoemd werd. Het stopte na een weidse omloop abrupt voor de poort van de laatste en oudste abdij: *Het Ruige Hoofd* van de Cisterciënzers. De drie andere kloosters lagen op een steenworp

afstand van elkaar en deze kern stond bekend — ook weer niet officieel — als *De Heilige Drieboek*.

Bij de ingang van de tuinen van *Maria Toevlucht* bleef ik dralen. Ik had geroken aan de bloesems van een haag, die een zoet, indringend parfum verspreidden; het was zo krachtig dat ik erdoor bedwemd raakte; overweldigd!

Ik val in slaap, en als ik eindelijk ontwaak bevind ik mij ineens heel ergens anders, zo lijkt het, en toch weer niet: het klooster is omgetoverd tot een kasteel, een nogal grimmige burcht, en de sprinkelende rinkelende waterloopjes die het klooster omgeven en die *rullekes* genoemd worden, waaieren nu breed uit en vormen een met lelies overladen slotgracht, waarover witte en zwarte zwanen glijden.

Aan de oever zit een jongeman te somberen. Ik loop voorzichtig naar hem toe. Misschien zit hij liever alleen? We raken in gesprek. Zijn naam is Florimond van Zilverstein. Het blijkt dat hij een verstoten prins is, feitelijk zelfs de officiële troonopvolger. Florimond is verliefd op een knappe prinses, Violetta genaamd, die tegen haar zin vastgehouden wordt in de zwarte burcht door de wrede ridder Wolf van Grimwald. Van de toren wappert een vlag met een wolfskop, met dreigend opengesperde muil; die staat trouwens ook op het schild van de zwarte kasteelheer. Enzovoorts.

O ja! Ik zie er iets anders uit dan normaal en draag een prachtig kostuum van donkerrood fluweel, afgezet met goud. Ik ben ook een soort prins en mijn naam is Lorenzo. Dankzij een list, een vermetelete ontsnappingstruc waarbij ik mij voordoe als Violetta, komt alles op pagina vier méér dan goed. Ik had extra kleine, fijne lettertjes geschreven zodat het hele avontuur op vier bladzijden paste, zij het maar nèt.

Ze waren er allemaal stil van. De woorden waren zo knap, geleerd ook wel; de zinnen zo kunstig aaneengeregen; de beschrijvingen zo treffend dat je alles in levenden lijve voor je zag! Meester Van Wanrooij klakte drie keer met zijn tong.

‘Welk is ’t mooiste verhaal, vinden jullie?’ vroeg hij aan de klas.

Ik kreeg de meeste stemmen, maar de klas had er lang over gedaan en het scheelde niet veel met Twan. De meester had het

laatste woord: met een vermetel lachje keek hij de klas rond en zei, terwijl hij mij een knipoogje gaf:

‘Twan heeft gewonnen!’ zodat Twan en ik op eenzame hoogte schouder aan schouder bleven staan.

Toch was ik er niet helemaal gerust op: ik had de pretlichtjes gezien in de ogen van de meester toen Twan zijn verhaal begon — en stiekem was ik misschien wel een beetje jaloers op mijn beste vriendje, omdat hij in zijn opstel een toon aansloeg die nieuw en *modern* was. Twan was in enen van iets anders overtuigd, leek ’t wel. Ook hadden we van tevoren niet samen overlegd, terwijl we normaal altijd eerst onze tekeningen en verhalen aan elkaar lieten zien voordat we ze bij de meesters of juffen inleverden.

Het moderne verontrustte mij; ik wist niet zeker of ik het ooit zou willen of kunnen beheersen. Het zou goed kunnen dat wanneer ik straks naar de grote school zou gaan — naar alle waarschijnlijkheid werd dat het Franciscus Xaverius College, Havo en Atheneum, net voor de brug — dat het dan gedaan was met sprookjesverhalen en meisjesachtige romantiek; ons Pa en ome Theo hadden mij al eens gewaarschuwd: *‘t is helemaal nie zo moeilijke Louis om in alles de beste te zijn op ’n durpsschooltje als de Aloysius, waar allenig mar jong van ’t Boerenend op zitten of die van ’t kaamp... Maar straks op ’t Xaverius zitten er alleen maar kinderen die zelf de beste waren van zullie klas, en heel veel van boven de rivieren, van d’n import.’*

Dat was waar: in de nieuwbouwwijk over het kanaal woonden vooral lui die van Rotterdam afkomstig waren en die kanten; ik begreep alleen niet een-twee-drie waarom die dan ook van eigens slimmer zouden zijn dan kinderen die in Leysenhout geboren waren.

Ook verschenen bij Schrijverspunt van dezelfde reeks

Louis Gouverneurs Verzamelde Vervoeringen I

Germania Felix

Angelo Damkat

ISBN/EAN: 978-94-6266-535-4

Paperback: € 18,50

De achttienjarige Louis Gouverneur worstelt niet met zijn geardheid. Hij begrijpt alleen niet waarom hij - die zichzelf beschouwt als een aantrekkelijk stuk fruit, sappig, rijp, óverrijp, op het punt uit te barsten van samengebalde zoetheid en bovendien laaghangend - nog steeds niet die ene speciale vriend gevonden heeft. 'Dat gaat spoedig veranderen!' neemt hij zich voor, wanneer hij wordt aangenomen op de academie voor beeldende kunsten.

Al snel wordt hij verliefd op een medestudent: de stugge, gesloten en eenzellige Adriaan Sorgdrager. Hun opbloeiende vriendschap stelt de jongens voor tal van uitdagingen.

Gelukkig vindt Louis steun bij zijn docent en mentor Martin Süßmuth, een Duitse kunstenaar die internationaal aan het doorbreken is. Süßmuth voedt en vormt Louis' grillige, diffuse fascinatie voor Duitsland en de Duitsers.

Als Louis gedwongen door omstandigheden verhuist naar Antwerpen, neemt zijn leven een beslissende wending.

Angelo Damkat maakt met Dieter Gotschalk, Romano Damkat en Aäron den Bieman deel uit van het Belgisch-Nederlandse schrijverscollectief Damkat & Co. In wisselende samenstelling werken de jongens sinds 2018 aan de romanreeks 'Louis Gouverneurs Verzamelde Vervoeringen' waarvan 'Germania Felix' de eerste gepubliceerde aflevering is.